

Neočekávám a ani od vás nežádám, abyste této z nejpříšernějších, ale také nejjednodušších povídek, jež hodlám psát, uvěřili. Bylo by opravdu šílenství toto žádat, protože i mé vlastní smysly se brání vydat svědectví. A přece nejsem šílený ani se mi nic nezdálo – tím jsem si jist. Zítra však musím zemřít, a proto chci dnes zbavit svou duši těžkého břemene. Nejprve hodlám jasně a stručně, beze všech dalších úvah seznámit svět s řadou událostí v mé domácnosti. Jak se tyto události dále rozvíjely, začínaly mi působit zděšení, muka – a nakonec mě zničily. Nechci se však snažit, abych pro ně našel nějaké vysvětlení. Nepůsobily mi nic jiného než hrůzu. Jiným lidem se snad budou zdát méně hroznými a více podivnými. Snad se některému pozdějšímu mozku podaří vysvětlit jako běžnou, všední věc to, co se mi nyní jeví jako přelud. Snad rozvážněji a logičtěji myslící duch, nepodléhající tak rychle vznětlivosti jako já, neuvidí ve věcech, o nichž mohu vypravovat jenom s hrůzou a děsem, nic jiného než zcela obyčejnou řadu příčin a následků.

Od dětství jsem byl znám pro svou poddajnou a přívětivou povahu. Má něžnost dokonce byla odedávna příčinou posměchu ze strany mých druhů. Zejména jsem choval zvláštní zálibu pro zvířata, a proto mne rodičovská shovívavostí dovoľovala chovat velký počet mazlíčků. S nimi jsem trávil mnoho chvil a nejvíce štěstí mi přinášelo, když jsem je krmil a laskal. Čím více jsem dorůstal, tím více se vyvíjela tato vlastnost mé povahy, a když jsem dospěl v muže, stal se mi tento rys hlavním pramenem zábavy. Lidem, kteří si někdy oblíbili věrného a chytrého psa, nemusím vysvětlovat, jak zvláštní druh uspokojení z takovéto náklonnosti plyne. Nezištná a obětavá oddanost zvířete musí dojímat zejména toho, kdo měl často příležitost zakusit bídnot přátelství a nestálou věrnost ze strany člověka.

Oženil jsem se dost záhy a byl jsem velice potěšen, když jsem podobný cit shledal též u své ženy. Jakmile zpozorovala mou zálibu v domácích zvířatech, chápala se každé příležitosti, aby mi opatřila právě ty nejpříjemnější druhy. Takže jsme měli ptáky, zlatou rybku, krásného psa, králíky, malou opici a kočku.

Tato kočka byla nápadně velké a krásné zvíře, úplně černá a úžasně chytrá. Vzhledem k této inteligenci má žena, která věřila na pověry, často

připomínala starý lidový názor, podle něhož jsou všechny černé kočky přestrojené čarodějnice. Ne že by to má žena myslela doopravdy; neuvádím tuto věc z jiného důvodu, než že jsem si na ni právě nyní náhodou vzpomněl.

Pluto – tak se kočka jmenovala – byl mým miláčkem i společníkem. Sám jsem ji krmil a ona sledovala v domě každý můj krok. Jen stěží jí bylo možno zabránit, aby za mnou nevyběhla na ulici.

Naše přátelství takto trvalo léta. Mezitím však nastal v mé letoře či mém charakteru (a to přiznávám s uzarděním) výrazný zvrat k horšímu. Má rozmrzelost rostla den ke dni, stával jsem se popudlivějším a bezohlednějším k pocitům jiných. I ke své ženě jsem se počal chovat hrubě, ba i tělesného násilí jsem se na ní posléze dopustil. Rozumí se, že změnu nálady pocítilo také hejno mých miláčků. Nejenže jsem je zanedbával, ale začal jsem je týrat. Leč k Plutovi jsem zachovával aspoň tolik ohledu, že jsem mu neubližoval, jakkoli jsem se nerozpakoal tak činit králíkům, opicím, ba i psu, když mi je náhoda nebo jejich vlastní oddanost přivedla do cesty. Má choroba nade mnou vítězila víc a více – neboť jakou nemoc lze srovnat s alkoholismem? Vposledku začal moji špatnou náladu pociťovat i Pluto, jenž stárl, následkem čehož se stával poněkud rozmarným.

Jednoho večera, když jsem se vrátil notně opilý domů ze své oblíbené krčmy ve městě, domníval jsem se, že se mi kočka vyhýbá. Chytil jsem ji, přičemž mi – bezpochyby z obavy před mou prudkostí – způsobila svými zuby na ruce malou ránu. V okamžiku se mne zmocnila vskutku démonická zuřivost, taková, že jsem sám sebe nepoznával. Jako by ze mne má vlastní povaha vystoupila a teď mi každou žilkou škubala víc než ďábelská a kořalkou rozničená vzteklost. Vyňal jsem z kapsy perořízek, rozevřel jej, popadl jsem ubohé zvíře za chrťán – a chladnokrevně jsem mu vypíchl jedno oko. Zatímco tuto prokletou hanebnost popisuji, probíhá mnou stud a odpor.

Když jsem se následujícího jitra probral z výparů nočního hýření k rozumu, pocítil jsem nad svým zločinem napůl hrůzu, napůl výčitky. Byl to však jen matný a prchavý dojem, který se hlubiny mé duše ani nedotkl. Od dal jsem se znovu nestřídmosti a víno spláchno brzo veškerou vzpomínku na tento skutek.